

hvilke jeg skal tillade mig at ytre et Par Ord, nemlig Andragenderne under Nr. 3 og Nr. 15, som begge af Finantsudvalget ere henviste til de vedkommende Ministre, Justitsministeren og Finantsministeren, der vel i Dieblisset ikke ere nærværende, men jeg haaber, at deres tilstedeværende Kolleger ville henlede deres Opmærksomhed paa de Udtalelser, som de maatte finde at være Opmærksomhed værd. Det sidste af disse Andragender er indsendt af 15 Grundeiere i Laarbeck mellem Tre-pilelaagen og Klampenborg, og det gaar ud paa, at disse Grundeiere ønske at anbringe Laager i Dyrehavshægnen ind til deres Eiendomme imod derfor at yde en Godtgjørelse til Statskassen. Disse Grundeiere paastaar, at der tidligere har været flere saadanne Laager udfor forskellige Eiendomme, alle uden Godtgjørelse, men at de for Størstedelen ere affkaffede for en Del Aar siden, da en saakaldet Fælleslaage blev indført. Der er dog endnu nogle tilbage, og disse føre ind til Eiendomme, der tilhøre, sige de, Godseier Hage, Grosferer Bloch, Statsraad Brøberg og Statsraad Holmblad. Jeg vil nu tillade mig at henstille til den høitærede Finantsminister, om han ikke maatte finde Anledning til at sørge for, at de Alle kunne nyde ens Ret, enten at alle de, der ønske det, mod en Godtgjørelse, endogsaa en klækelig Godtgjørelse, kunne faa Laager fra deres Eiendomme i Dyrehavens Hægn, eller ogsaa at det Ret ikke blev Nogen tilladt at have Udgang paa anden Maade end fra den saakaldte Fælleslaage. Jeg har nok hørt gjøre gjældende fra Forstbestyrelsens Side, at der ved disse Laager skulde kunne forvoldes Ufred, navnlig for Dyrene, men jeg kan, da der dog endnu taales adskillige Laager, ikke tro, at det gjør nogen Forskjel, om der bliver nogle flere eller nogle færre, og jeg kan navnlig ikke tro, at Dyrene i Dyrehaven skulde have et saa fint Instinkt, at de hellere skulde gaa igjennem almindelige borgerlige Mandes Laager end gjennem Statsraadens og Grosferers. — Det andet Andragende, som vedkommer Justitsministeren er fra Smedemester Emil Jensen i Drdrup. Han anholder nemlig om Erstatning for at være feilagtig indkaldt til Forstærkningen i 1864. Jeg skal yde det ærede Finantsudvalg min Anerkendelse for det Resultat, hvortil det ærede Udvalg enstemmig er kommet i denne Sag, nemlig at henvise den til Justitsministeren, endskjøndt jeg ikke kan forstaa, med hvilken Begrundelse det ærede Udvalg kan antage, at bemeldte Emil Jensen ansaar sit Tab noget for høit. (Ordføreren: Jo). Ja, det vil jo i ethvert Tilfælde kunne gjøres til Gjenstand for Undersøgelse, naar Andragendet bliver henvist til Justitsministeren; men saa vil jeg ogsaa ønske, at Justitsministeren vil se paa det med mere venlige Øine, end han har ladet til at se paa det tidligere, dengang han afsviste Sagen, og end han lod til at se paa det under denne Sags 1ste Behandling, thi jeg tror, at denne

Mand har lidt overordentlig stor Uret ved at kaldes fra sin Virksomhed, hvorved han blev nødt til at bortleie ikke blot sin Eiendom, men ogsaa sin Næringsvei, det er dette, man maa huske paa. Nu har rigtignok den høitærede Justitsminister forleden Dag gjort gjældende, at han selv var Skyld i det Tab, som han nu forlanger Erstatning for, i alt Fald tilbørlig, fordi han ikke, da han var kommen hjem, havde gjort noget Forsøg paa at faae sin Eiendom og Næringsvei tilbage. Men, mine Herrer, det er virkelig ikke saa godt at gjøre et saadant Forsøg, naar man staar tomhændet. Manden kunde netop slaa sig igjennem, da han blev indkaldt til Tjenesten. Han kunde ikke stille en Anden i sit Sted og blev nødt til at bortleie sin Eiendom. Han fik Indkaldelsesordren den 23de Januar og skulde møde den 28de Januar. I dette Mellemrum havde han indrykket et Avertissement i offentlige Blade om at faae en Leier til sin Smedie, og han fik den netop leiet bort den 28de Januar. Dagen efter blev der sagt til ham, at han kunde gaa hjem. Men nu er det ikke ganske let at gaa hjem, naar man ikke har noget Hjem, naar man har været nødt til at leie det bort, fordi man bliver indkaldt til Militærtjeneste. Hvis nu denne Mand havde haat en saadan juridisk Uddannelse som f. Ex. Justitsministeren, saa vilde han strax have indset, at han maatte gjøre et saadant Experiment som at prøve paa at faae Leieren til at flytte, spørge ham i Vidners Overværelse om, hvad han vilde have for at flytte; men Smede paa Landet have ikke i Almindelighed en saadan juridisk Uddannelse, og saa kan man heller ikke forlange, at denne Smede skulde have det. Han kunde ganske vist ikke give Leieren nogen Afstaafsesium. Svor lidt der end var bleven forlangt, selv om det havde indskrænket sig til 50 Rd., kunde han ikke betale det, og jeg vil da spørge, om der egentlig var noget Hold i den Udtalelse, der forleden kom fra den ærede Justitsminister. Saa siger den ærede Justitsminister, at Manden skulde have været besteden og maadeholdent i sine Fordringer. Men det er ganske vist overordentlig vanskeligt at bedømme, hvad der i et Tilfælde som dette er bestudent og maadeholdent. Den ærede Minister klagede ogsaa over, at han var indkommen saa sent med Andragendet; der laa saa lang et Tidsrum mellem 1864 og 1872, det var 8 Aar bag-efter; men jeg skal gjøre de Herrer bekendte med, hvad der var Skyld i, at det kom netop nu og ikke blev aldeles borte. Manden havde Intet at tage fat paa Sagen med, i det Mindste Ingen, han kunde raadspørge sig med, han vidste ikke, hvilken Vej han skulde gaa; men isjor forelaa der for Thinget et Andragende om Erstatning for en Mand, der var i et noget lignende Tilfælde, nemlig Lars Christian Mortensen fra Bierslev. Det var ikke det samme Tilfælde (Ordføreren: Nei, det var meget værre!). Det var et noget lignende Tilfælde; jeg veed ikke, om jeg kan kalde det bedre eller værre.